

KONFLIKT NÍZKÉ INTENZITY

k článku plk. Ing. Fr. Valacha, CSc, uveřejněném
v č. 1/93 Vojenských rozhledů

Je v zájmu čtenářů i redakce časopisu neponechat uvedený článek bez připomínek.

1. Článek má nesprávné východisko: vedení bojové činnosti s nízkou intenzitou je kladeno na roveň konfliktu nízké intenzity, což je pojmově nesprávné.

2. Při úvahách o konfliktu nízké intenzity je nutno tento konflikt správně zařadit do soustavy všech možných konfliktů, formulované generálem André Beaufrem na základě sledovaného cíle a disponibilních prostředků.

Prostředky	Cíl	
	velmi závažný	málo závažný
mohutné	násilný konflikt zaměřený na dosažení vojenského vítězství	přímá hrozba
slabé	volnost jednání	nepřímý nátlak
	omezená rozsáhlá	
	postupné akce Vleklý totální zápas	

K vleklému totálnímu zápasu neboli ke konfliktu nízké intenzity se uchýlí strana, která není vzhledem ke svým prostředkům schopna dosáhnout cíle, který považuje za důležitý, a rozhodnutí konfliktu cestou vojenského vítězství; používání vojenské síly je málo intenzivní; sílu nahrazuje čas, trvání konfliktu. Příklady z doby po druhé světové válce mohou být Vietnam (proti Francii i proti Spojeným státům), Afghánistán aj.

3. Ozbrojené konflikty konvenčních armád, byť vedené s omezeným strategickým nebo operačním cílem (plk. Valachem uváděné příklady týkající se sovětsko-finské války 1939-40, nebo Montgomeyho), nejsou konflikty nízké intenzity, nýbrž patří do kategorie násilného konfliktu vedeného konvenčními silami na obou stranách a zaměřeného na dosažení vojenského vítězství. Směšování obou kvalitativně odlišných kategorií je chybou.

4. Konflikty nízké intenzity se vedou proti ozbrojenému povstání, revoluci, guerille, všeobecně proti nekonvenčním silám, které používají nekonvenční strategii a taktiku. Základní a na prvý pohled patrný rozdíl mezi konfliktem nízké intenzity a vedením bojové činnosti s nízkou intenzitou je tento:

- konvenční síly proti sobě stojících stran bojují na "frontě", na "linii dotyku", bez ohledu na její možnou křivolakost,

- nekonvenční síly bojují na ploše, v prostoru a boji "na frontě" se vyhýbají, protože v takovém boji nemají, alespoň v prvních stádiích konfliktu, žádnou vyhlídku na úspěch proti konvenčním silám ("sedláci u Chlumce").

5. Aby nekonvenční síly dosáhly svého politického cíle, nemusejí vždy dosáhnout vojenského vítězství; k tomu postačí, když je "vládní strana" konfliktem unavena a splní požadavky nekonvenčních sil (Alžír - Francie).

6. Tvzení, že se "nové skutečnosti ještě nestačily promítnout do součástí operační, bojové přípravy a výcviku vojsk" neplatí všeobecně. Některé armády mají pro vedení boje proti nekonvenčním silám nejen speciálně vycvičené útvary ("zeleňé barety"), ale i předpisy.

7. Každý bude jistě souhlasit s plk. Valachem: "Velení vojskům v průběhu ozbrojeného konfliktu nízké intenzity bude mít ... rozhodující podíl na dosažených výsledcích", neboť tak tomu bylo ve všech konfliktech od nepaměti. Nelze však souhlasit s tím, že "v nové kvalitě velení vojskům" ... "v operacích nízké intenzity to může být metoda decentralizovaného velení".

Nekonvenční síly spoléhají na svoje centralizované velení a na svou pohyblivost, skrývání, únik, náhlý přepad. Boj konvenčních protiguerillových sil vyžaduje centralizované velení, a to při zdůraznění potřeby samostatnosti a iniciativy podřízených velitelů v rámci plnění uloženého úkolu. Skutečnost, že nadřízený velitel disponuje zpravodajskými a průzkumnými silami a prostředky, nutnost centralizovaného velení jen zesiluje.

Plukovník v zál. Ing. Josef Nastoupil